

bíróság neve2 mint másodfokú bíróság

5.Bf.328/2022/8.

A bíróság neve2 mint másodfokú bíróság város neve, a 2023. február 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a bíróság neve dátum5 napján kihirdetett 214.B.487/2020/123. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott terhén megállapított bűncselekményt kábítószer-kereskedelem büntettének nevezi meg, és annak ezt követő jogszabályi megjelölése helyesen [Btk. 176. § (1) bekezdésének 4. fordulat, (3) bekezdés].

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre súlyosítja.

A Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 (négy) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2021. február 21. napjától 2021. február 23. napjáig őrizetben töltött időt beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott lakóhelyének irányítószáma 1191, a személyazonosító igazolványának száma: szám.

Terhelt2 II. r. vádlott köteles az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 19.488 (tizenkilencezer-négyszáznyolcvannyolc) Ft bűnügy költséget megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A bíróság neve a dátum5 napján kihirdetett 214.B.487/2020/123. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] miatt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] miatt 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A törvényszék Terhelt1 I. r. vádlottal szemben 2 274 000 Ft-ra, 380 euróra és 11 amerikai dollárra, Terhelt2 II. r. vádlottal szemben 271 100 Ft-ra vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett az I. r. vádlott által őrizetben töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Az elsőfokú bíróság ezen túl rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére a kiszabott büntetések súlyosításért jelentett be fellebbezést. Terhelt1 I. r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében éltek fellebbezési jogukkal, Terhelt2 II. r. vádlott és védője tudomásul vették az ítéletet.

[3] Az ügyész fellebbezését azzal indokolta, hogy az enyhítő körülményeknek nincs olyan súlya, amely az enyhítő szakasz alkalmazását indokolta volna. Álláspontja szerint nem volt törvényes ok a végrehajtási fokozat eggyel enyhébb fokozatban történő megállapítására sem, mivel az egészséges fiatal vádlottak esetében nem merült fel olyan rendkívüli körülmény, amely ezt indokolná. A vádlottak rendezett életvitelével szembeállítható az a tény, hogy az eljárás során megbánást nem tanúsítottak, még az utolsó szó jogán is a nyomozó hatóságot hibáztatták. Ezekre a tényekre figyelemmel az ügyész a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának emelésére, továbbá a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban történő meghatározására tett indítványt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.132/2021/19. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket hiányosan vette számba, mivel nem talált súlyosító körülményt. Ezzel szemben megállapítható, hogy Terhelt1 I. r. vádlott hosszabb időn keresztül, kitartó szándékkal követte el a bűncselekményt, kereskedői magatartásával akkor sem hagyott fel, amikor a BRFK VIII. Kerületi Rendőrkapitányság az egyesített vádban írt cselekmény miatt megindította vele

szemben a büntetőeljárást. Mindkét vádlott terhére róható a hasonló jellegű bűncselekmény elszaporodottsága, a kereskedői elkövetési magatartás kifejtése és az, hogy fogyasztottak is kábítószer. Ezen büntetéskiszabási körülmények alapján az ügyészség úgy foglalt állást, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására és az enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására nem volt törvényes ok. Rámutatott végül arra, hogy Terhelt2 II. r. vádlott esetében be kell számítani a szabadságvesztésbe a 2021. február 21. napjától 2021. február 23. napjáig őrizetben töltött időt is. Mindezek alapján az ügyészség az ügyészi fellebbezésben írtakkal egyező indítványt terjesztett elő azzal, hogy a II. r. vádlott esetében a beszámításról szóló rendelkezést is módosítani kell.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezését arra alapította, hogy Terhelt1 I. r. vádlott személyi körülményei, büntetlen előélete, valamint az elfogása óta eltelt jelentős idő alatti kifogástalan életvitele a kiszabott büntetés további enyhítésére ad lehetőséget. Kifejtette, hogy a kábítószer fogyasztása – szemben az ügyészi állásponttal – nem értékelhető súlyosító körülményként, mivel az pont az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség kisebb fokára utal. Ugyanis a törvény szigorának alkalmazása nem a kábítószer-fogyasztók, hanem a kereskedők esetében indokolt, akiknek a kapcsolata „a kábítószerrel nem személyes, hanem üzleti”. A védő álláspontja szerint figyelembe kell venni azt a tényt, hogy korábban még letartóztatva sem volt az I. r. vádlott, így először kell majd büntetés-végrehajtási intézetbe vonulnia. Hangsúlyozta az időmúlás enyhítő hatását, amit a fiatal felnőtt vádlott esetében fokozottan kell értékelni. Mindezek alapján a védő a Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás enyhítésére tett indítványt.

[6] A nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta, annak írásbeli indokaival egyező indítványt tett. Hangsúlyozta a vádlott oldalán jelentkező enyhítő körülményeket, különösen a fiatal felnőtt korát, és azt, hogy a bűncselekmény elkövetése óta rendezte életét. Mindezekre figyelemmel a büntetés további enyhítését kérte.

[7] Terhelt1 I.r. vádlott a személyi körülményeit illetően előadta, hogy az elsőfokú ítélet óta elvégzett egy középiskolát, saját autósót üzemeltet egy általa alapított kft. keretében. A védelmében annak adott hangot, hogy időközben már változtatott életvitelén, fiatalon követte el a terhére rótt bűncselekményeket, amelyeket már megbánt.

[8] Terhelt2 II.r. vádlott védője perbeszédében a vádlott fiatal felnőtt korának enyhítő hatását hangsúlyozta.

[9] A fellebbezések közül az ügyész által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezés alapos.

[10] Az ellentétes irányú fellebbezések kizárólag az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést támadták [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont], ezért a Be. 590. § (3) bekezdése alapján

az ítéltábla által végzett felfülbírálat terjedelme korlátozott volt: a másodfokú bíróság nem vizsgálta a törvényszék által megállapított tényállás megalapozottságát, de a felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a szankcióalkalmazásra vonatkozó rendelkezésekre. Ezen kívül a Be. 590. § (7) bekezdése alapján a felülbírálat részét képezték az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó kérdések is.

[11] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok szinte kifogástalan betartásával folytatta le az eljárást. Kisebb, az ügy érdemére semmilyen kihatással nem bíró eljárási szabálysértésként kell azonban értékelni azt, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása előtt „iratismertetés”-ként megjelölt bizonyítási cselekményt folytatott le, amely során okirati bizonyítékokat, szakértői véleményeket, gyanúsított- és tanúkihallgatásokról felvett jegyzőkönyveket ismertetett (214.B.487/2020/118. számú jegyzőkönyv 2. oldal).

[12] Az elsőfokú bíróság által „iratismertetés”-ként megnevezett eljárási cselekmény egyébként vélhetően a Be. 531. §-a szerint a bizonyítás eszközéül szolgáló iratok ismertetését takarja, de e körben a gyanúsított- és tanúkihallgatásokról készült jegyzőkönyvek tárgyalás anyagává tételére egyébként sem kerülhetne sor. Az iratok ismertetésére nem is volt szükség, hiszen azokat a törvényszék a tárgyalás menetében már – törvényesen – ismertette.

[13] Egyebekben a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta. Helyesen ismerte fel, hogy a beismerő nyilatkozatot tevő Terhelt3 III. r. vádlott esetében nincs akadálya az ügy előkészítő ülésen történő elintézésének. A vele szemben hozott ítélet jogerőre emelkedése után őt tanúként idézte vissza, azonban a dátum1 napján tartott tárgyaláson a tanúfigyelmeztetést nem pontos tartalommal közölte vele. Ezt a hibát a törvényszék a dátum3 napján tartott tárgyaláson a tanú visszaidézésével és a törvényes figyelmeztetések közlésével korrigálta, így eljárási szabálysértés végső soron e körben sem történt. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor egyesítette a Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a bíróság nevelőn indult büntetőügyet, és helyesen alkalmazta a Be. 429. § (1) bekezdésében írtakat azon cselekményrész tekintetében, amelyek nem érintették Terhelt2 II. r. vádlottat.

[14] A törvényszék tehát perrendszerű eljárásban hozott ítéletet, sem abszolút, sem relatív eljárási hibát nem vétett. Ítéletét a Be. 562. § (2) bekezdése alapján szűkített tartalommal indokolta.

[15] Az ügyiratok tartalma és az I.r. vádlott nyilvános ülésen történt meghallgatása alapján az elsőfokú bíróság által a személyi körülmények körében megállapított tények annyi pontosításra szorúlnak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott büntetlen előéletű. Az elsőfokú ítélet meghozatala óta iskolát váltott, jelenleg tanulmányait a iskola neve folytatja. Adótartozását rendezte, alapított egy céget cég neve néven, amelynek keretében az cím autósót üzemeltet, ebből havi 200.000-400.000 Ft jövedelme származik.

[16] A korlátozott felülbírálatból fakadóan az ítéltábla a törvényszék által megállapított tényállás megalapozottságát nem vizsgálta, az a másodfokú eljárásban irányadó volt.

[17] A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a jogi minősítés is törvényes, azonban a törvényszék jogi indokolása kiegészítést igényel.

[18] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a Be. 562. § (2) bekezdése alapján korlátozott fellebbezés esetén is kötelező tartalmi eleme az elsőfokú ítéletnek a bíróság által megállapított cselekmény jogi minősítése. Az elsőfokú bíróságot e körben is indokolási kötelezettség terheli, különösen arra figyelemmel, hogy a másodfokú bíróság – a már hivatkozott jogszabályhelyek alapján – a korlátozott felülbírálat keretében is vizsgálja a jogi minősítés helyességét. A jogi minősítésre is kiterjedő indokolási kötelezettségét formálisan teljesíti a bíróság akkor, ha csupán annak rögzítésére szorítkozik, hogy a tényállásban leírt vádlotti magatartás melyik különös részi tényállás alá vonható.

[19] Jelen ügyben is ez történt. Az elsőfokú ítélet a [30] bekezdésben rögzíti, hogy a vádlottak a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetettét valósították meg mint a Btk. 13. § (1) bekezdése szerinti tettesek. Az ítélet a következő bekezdésben utal arra, hogy a Terhelt1 I. r. vádlott által elkövetett két részcselekmény egységesen értékelendő. Ezt az egyébként alapvetően helyes jogi indokolást a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki.

[20] Az irányadó tényállás szerint Terhelt1 I. r. vádlott Terhelt2 II. r. vádlottnak kannabiszt és MDMA-t tartalmazó tablettákat adott el összesen 13 alkalommal, terhelt3-nak kannabiszt adott el összesen 20 alkalommal, tanú5-nek kokaint, MDA-t és MDMA-t, az 1. számú tanúnak kokaint, MDA-t, MDMA-t és MDEA-t, a 2. számú tanúnak kannabiszt, kokaint, MDA-t, MDMA-t és MDEA-t adott át. Az I. r. vádlott a lakásában kannabiszt, MDMA-t tartalmazó tablettákat, MDMA-t tartalmazó port, DMT-t tartalmazó port és pszilocibin tartalmú gombát tartott. Terhelt2 II. r. vádlott a társától megvásárolt kábítószer egy részét a saját vásárlói részére adta tovább, egy részt pedig elfogyasztotta, elfogásakor nála MDMA-t tartalmazó tablettákat és kannabiszt találtak.

[21] A kannabisz és a kokain – a cselekmények elkövetésekor hatályban volt – Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont a) alpontja alapján alkalmazandó Egységes Kábítószer Egyezmény I. Jegyzéke, az MDMA, az MDA, a DMT és a pszilocibin a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont b) alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény I. Jegyzéke alapján minősül kábítószernek. Az MDEA az MDA másik bevett megnevezése, a kémiai leírásban eltérés nincs.

[22] A kábítószer fogalmát meghatározó büntetőjogi normák 2023. január 1. napjával alapvető változáson mentek keresztül, ezért az ítéltáblának azt is vizsgálnia kellett, hogy az ügyben felmerült anyagok az elbírálás időpontjában is kábítószernek minősülnek-e a büntető anyagi jog alkalmazása során.

[23] A Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának hatályos szövege szerint az egészségügyért felelős miniszter ellenőrzött anyagokról szóló rendelete 1. mellékletében a kábítószer 1. és 2., valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag minősül a Btk. alkalmazásában kábítószernek. Az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószer 1. jegyzéke tartalmazza a kannabiszt és a kokaint, a 2. mellékletben a pszichotróp anyagok 1. jegyzéke tartalmazza az MDMA-t, az MDA-t, a DMT-t és a pszilocibint. Tehát a vádlottak cselekményeivel érintett anyagok büntetőjogi szempontból továbbra is kábítószernek minősülnek, amiből az is következik, hogy az elbíráláskori törvény nem kedvezőbb a vádlottakra nézve. Ezért továbbra is a cselekmények elkövetése idején hatályos törvény szerint kellett elbírálni a vádlottak cselekményeit [Btk. 2. § (1) és (2) bekezdés].

[24] Az 1/2007. BJE határozat iránymutatása szerint a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások. Adásvételek által valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény.

[25] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján nem lehet vitás, hogy Terhelt1 I. r. vádlott az elfogását megelőző egy évben kábítószerrel kereskedett. Az eljárás során több vásárlóját is felderítette a nyomozó hatóság, közülük ketten több alkalommal vásároltak tőle, Terhelt2 II. r. vádlott továbbértékesítés céljából vásárolt alkalmanként nagyobb mennyiségeket. Az I. r. vádlott lakásán jelentős mennyiségű kábítószerrel tartott továbbértékesítés céljából, ami a hivatkozott jogegységi határozat értelmezésében a kereskedés céljából történő készletezésnek felel meg.

[26] Terhelt2 II. r. vádlott az I. r. vádlottól megvásárolt kábítószerrel kiskereskedelmi adagokra porciózta, és a saját vásárlóinak értékesítette. Vele szemben azt követően fogatosított a nyomozó hatóság intézkedést, hogy Terhelt1 I. r. vádlottól megvásárolt 270 db ecstasy tablettát és közel 100 gramm kannabiszt. A továbbértékesítés céljából megszerzett kábítószerrel további részét lakásában tartotta. Tehát a II. r. vádlott kereskedés céljából szerzett meg és készletezett kábítószerrel, amely a kábítószer-kereskedelem befejezett önálló tettesi cselekménye akkor is, ha konkrét eladást nem rögzít a tényállás.

[27] A fentiek alapján az állapítható meg, hogy a vádlottak megvalósították a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatába ütköző (vagyis kereskedéssel elkövetett) kábítószer-kereskedelem büntetettét.

[28] A tényállásból megállapítható, hogy mindkét vádlott a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményt, vagyis a kábítószer-kereskedelem büntette a Btk. 176. § (3) bekezdése alapján minősül.

[29] A Be. 561. § (2) bekezdés c) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhely feltüntetésével. A törvényhely feltüntetése akkor pontos, ha az is megállapítható belőle, melyik elkövetési magatartást valósította meg a vádlott a cselekményével, ez következik a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3./a) pontjában írtakból is. Minthogy ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, a másodfokú bíróság pótolta.

[30] A hivatkozott eljárásjogi rendelkezés azt is kimondja, hogy a bűncselekményt a Btk. szerinti megnevezésével kell feltüntetni az ügydöntő határozat rendelkező részében. Ez mindig az adott bűncselekmény megnevezését rögzítő alcímet jelenti, itt nincs helye a minősített vagy privilegizált esetekre utalásnak. A pontos törvényhely feltüntetése azért kötelező tartalmi eleme az ügydöntő határozatnak, hogy az adott bűncselekmény pontos alakzata megállapítható legyen már önmagában a rendelkező részből. Ezt a hibát szintén korrigálta az ítéltábla.

[31] Az ítéltábla egyetértett az ügyészséggel abban, hogy a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket hiányosan vette számba azzal, hogy egyik vádlott esetében sem értékelte súlyosító körülményt. Az ügyészség álláspontja szerint a hasonló jellegű bűncselekmény elszaporodottságát, a kereskedői elkövetési magatartás kifejtését, a kábítószer fogyasztását mindkét vádlott esetében súlyosító körülményként kell értékelni, és Terhelt I. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény az, hogy hosszabb időn keresztül követte el a bűncselekményt. Emellett, bár kétségtelen, hogy az ügyei egyesítése folytán egységes elbírálás alá esett a kerületi bíróság előtt emelt váddal érintett cselekménye is, azt nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy ezen vádirat számal számú vádirat kapcsán a büntetőeljárás már folyamatban volt ellene, mikor dátum18-én ismét tetten érték a jelen eljárásban elbírált hasonló jellegű bűncselekmény miatt. A büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés objektív tény, és ez a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet növelő tényezőként súlyosító körülmény.

[32] Az 56. BK vélemény III.11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Az köztudomású tény, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elsősorban a nagyvárosokra jellemzőek,

és ennek megfelelően város neve lényegesen magasabb számban fordulnak elő, mint az ország többi részén. Erre figyelemmel az ítéltábla az ilyen bűncselekmények elszaporodottságát súlyosító körülményként értékeli.

[33] A Btk. 176. § (1) bekezdése a kábítószer-kereskedelem négy elkövetési magatartását sorolja fel: kínál, átad, forgalomba hoz, kereskedik. Ezek az elkövetési magatartások eltérő társadalomra veszélyességű magatartásokat fednek le: a kínálás csupán a kábítószer átvételére történő eredménytelen felhívás, míg a kábítószerrel való kereskedelem rendszeres, haszonszerzés céljából történő adás-vételek sorozatából áll, és a kábítószer-kereskedelem köré felépült feketepiac működtetésében való részvételt testesíti meg. A bíróságnak a büntetés kiszabása során a vádlott által elkövetett cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét is értékelnie kell [Btk. 80. § (1) bekezdés]. A kereskedelem a kábítószer-kereskedelem legkomolyabb súlyú elkövetési magatartása, így a büntetés kiszabása során súlyosító körülményként értékelendő.

[34] A törvényszék tényállásában megállapította, hogy mind Terhelt1 I. r. vádlott, mind Terhelt2 II. r. vádlott kábítószer fogyasztott elfogásuk előtt. Ez a magatartás kimeríti a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségét, azonban a szubszidiaritásra figyelemmel ez a súlyosabb kábítószer-kereskedelemmel valóságos halmazatot nem alkot (EBH2016. B.15.). Az 56. BK vélemény III.6. pontja szerint a bűnhalmazat mellőzése esetén az önálló megállapításra nem került cselekmény elkövetése súlyosító körülmény.

[35] Az I. r. vádlott védője arra hivatkozott, hogy a törvény szigorát nem a fogyasztókkal, hanem a kábítószer-kereskedőkkel szemben kell alkalmazni. Ezzel a védői állásponttal az ítéltábla is alapvetően egyetért, azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Terhelt1 I. r. vádlott bűnösségét a bíróság a legsúlyosabb kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény, a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetésében állapította meg. Ebből az következik, hogy az I. r. vádlott olyan kábítószer-kereskedő volt, aki fogyasztott is az általa árult szerből, őt nem lehet úgy kezelni, mint egy olyan fogyasztót, aki alkalmanként másnak is átadott az általa fogyasztott szerből. Megjegyzendő, hogy ez utóbbi esetben a jelentős mennyiségre történő elkövetés a józan ész alapján eleve kizárható lenne.

[36] Az ítéltábla abban is egyetértett az ügyészszéggel, hogy Terhelt1 I. r. vádlott hosszabb időn keresztül követte el a terhére rótt bűncselekményt. Az irányadó tényállás szerint 2017. évtől kezdte meg a kábítószer-kereskedői tevékenységet, és azt egészen 2018. áprilisi elfogásáig végezte. Arra ugyan a törvényszék által megállapított tényállás nem tartalmaz pontos dátumot, hogy 2017. éven belül mikor kezdett kereskedni, de az egyesített ügy tényállása szerint már dátum19. napján is értékesített kábítószerrel. A kábítószerrel való kereskedelemmel együtt járó rendszeresség értelemszerűen feltételezi azt, hogy az elkövető viszonylag hosszabb időn keresztül árusítja a kábítószerrel. Ezért a néhány hónapos időtartamra elhúzódó elkövetés az ítéltábla gyakorlatában nem tekinthető súlyosító körülménynek. Azonban Terhelt1 I. r. vádlott közel egy éven keresztül árult kábítószerrel, ami már súlyosító körülményként értékelendő.

[37] Az ítéltábla egyetértett azzal az elsőbírői állásponttal, hogy az időmúlás enyhítő hatása nagyobb, mivel a vádlottak elfogásától a jogerős ügydöntő határozat meghozataláig közel 5 év telt el. Ennek az enyhítő körülménynek a nyomatékát az sem csökkenti, hogy Terhelt2 II. r. vádlott ellen az elsőfokú bíróság elfogatóparancsot bocsátott ki, mivel a vádlott rövid időn belül kézrekerült, és ismeretlen helyen tartózkodása nem hátráltatta a tárgyalások megtartását.

[38] Az ítéltábla Terhelt2 II. r. vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a cselekményével érintett kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát 2,5-szeres mértékben haladta meg. Ebből a tényből a II. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény viszonylag kisebb, a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem tipikus tárgyi súlyától elmaradó súlyára lehet következtetést vonni.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból a büntetés kiszabása során, hogy a büntetlen előéletű, fiatal felnőtt vádlottak esetében az egyéni megelőzési célok nem indokolják a törvényi szigorának alkalmazását. Azt is megfelelő súllyal értékelte a törvényszék, hogy a vádlottak javára szól az, hogy az életvitelüket a bűncselekmények elkövetése óta rendezték, bár ezt a tényt némileg árnyalja, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a dátum15 napján elkövetett rablás büntette miatt vált gyanúsíthatóvá.

[40] A törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartama mindkét vádlott tekintetében eltúlzottan enyhe, ami visszavezethető arra a – fentiek szerint helytelen – kiindulópontra, amely szerint nem állapítható meg súlyosító körülmény a vádlottak terhére.

[41] A Terhelt1 I. r. vádlott terhére róható súlyosító körülmények számára és nyomatékára figyelemmel nincs törvényes indok a büntetés enyhítésére irányadó rendelkezések [Btk. 82. § (1) bekezdés] alkalmazására. Az I. r. vádlott a jelentős mennyiség alsó határát 5,5-szeres mértékben meghaladó mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményt, közel egy éven keresztül kereskedett kábítószerrel, melynek során több, ismertté is vált fogyasztót látott el rendszeresen, míg a II. r. vádlottnak általa is felismerhetően továbbértékesítés céljából árult, és így terítette szélesebb körben a kábítószer. Ezekre a körülményekre figyelemmel nem lehet arra megalapozott következtetést vonni, hogy mind a személyében rejlő társadalomra veszélyesség, mind az általa elkövetett bűncselekmény konkrét társadalomra veszélyessége csekély lenne. A súlyosító körülményekkel szemben kétségkívül nagyobb ellensúlyt képez az, hogy a vádlott fiatal felnőttként követte el a bűncselekményt, rendezte életvitelét, továbbá, hogy jelentősebb idő telt el a bűncselekmény elkövetése óta. De ezek az enyhítő körülmények csupán arra vezethettek, hogy az ítéltábla a büntetési tételkeret alsó határa közelében állapítsa meg a szabadságvesztés tartamát.

[42] Terhelt2 II. r. vádlott javára ugyanazok az enyhítő körülmények írhatók, mint társa javára, és esetében a kábítószer mennyiségének is enyhítő hatása van. A II. r. vádlott rövidebb ideig foglalkozott a kábítószer kereskedelmével, és ő alkalmanként kisebb mennyiségeket értékesített. Ezért az általa megvalósított cselekmény konkrét tárgyi súlya elmarad a társa által elkövetett bűncselekményétől, és nem éri el a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem keretében tipikusan büntetni rendelt magatartások társadalomra veszélyességét sem. Ezt együtt értékelve fiatal felnőtt korával és a jelentősebb időmúlással, az ítéltábla lehetőséget látott az enyhítő szakasz alkalmazására. Ezért a büntetési tételkeret alsó határát Terhelt2 II. r. vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja alapján állapította meg. A súlyosító körülmények száma és nyomatéka azonban nem indokolta a főszabály szerint irányadó 5 éves alsó határtól való jelentősebb eltérést.

[43] Az elsőfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazásával rendelkezett a végrehajtási fokozatról, és a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) pont alapján alkalmazandó fegyháznál eggyel enyhébb börtön fokozatot határozott meg mindkét vádlott esetében. Ennek indoka azt volt az elsőfokú ítélet szerint, hogy a vádlottak személyi körülményeiben pozitív változás történt, ezen kívül a törvényszék utalt az általa számbavett büntetéskiszabási körülményekre is.

[44] Az ügyész fellebbezésében azt fejtette ki, hogy az egészséges, fiatal vádlottak esetében nem merül fel olyan rendkívüli körülmény, amely indokolná az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását. Ebből az az álláspont olvasható ki, amely szerint kizárólag a vádlott egészségi állapotából fakadó valamilyen „rendkívüli körülmény” indokolhatja az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását. Ezt az értelmezést sem a törvény szövege, sem a bírói gyakorlat nem támasztja alá. A Btk. 35. § (2) bekezdése szerint a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel rendelkezhet a bíróság a törvényi főszabálynál eggyel enyhébb, vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat megállapításáról. Tehát a törvény nem szűkíti le az alkalmazás lehetőségét a vádlottak személyében rejlő jellemzőkre, a büntetés kiszabása során értékelt bármely tényező alapot adhat a jogintézmény alkalmazására.

[45] A bírói gyakorlat összhangban áll ezzel az értelmezéssel. A Legfelsőbb Bíróság (mai megnevezése Kúria) egy ügyben a sértetti közrehatást értékelte, és azt, hogy az elkövető békés természetű, erőszakot kerülő, büntetlen előéletű ember (BH1999. 7.). Egy másik ügyben a vádlott megromlott egészségi állapota mellett értékelte büntetlen előéletét és a bűncselekmény méltányolható indítóokát is (BH2000. 45.). A Legfelsőbb Bíróság önmagában a bűncselekmény csekély tárgyi súlyát is olyan körülményként értékelte, amely alapot adhat az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására (BH2002. 341.).

[46] Az elsőfokú bíróság döntése alapjául az szolgált, hogy a vádlottak a bűncselekmények elkövetése óta rendezték az életvitelüket. Ezt az ítéltábla együtt értékelte azzal, hogy a vádlottak büntetlen előéletűek, a bűncselekményeket fiatal felnőttként követték el, továbbá hogy az eljárás nekik fel nem róható okokból húzódott el. Ezek a körülmények

összességében alapot adtak az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezen rendelkezését törvényesnek és helyesnek találta.

[47] Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, a vagyonekobzás elrendeléséről és Terhelt1 I. r. vádlott esetében az előzetes fogvatartás beszámításáról törvényesen rendelkezett.

[48] Az ügyészség indítványozta a Terhelt2 II. r. vádlott által 2021. február 21. napjától 2021. február 23. napjáig őrizetben töltött idő beszámítását a kiszabott szabadságvesztésbe. Az ügyiratok tartalma alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság 2021. február 19. napján bocsátott ki elfogatóparancsot Terhelt2 II. r. vádlottal szemben. A vádlottat elfogták, és 2021. február 23. napján a bíróság elé állították. Az elsőfokú bíróság ülést tartott, ezen a 214.B.487/2020/27-I. számú végzésével Terhelt2 II. r. vádlott őrizetét megszüntette. A jegyzőkönyv rögzíti azt a tényt, hogy a vádlott őrizetbe vételére 2021. február 21. napján 13 óra 20 perckor került sor.

[49] Az ítélet szóbeli indokolása során a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint az hangzott el, hogy „az iratok alapján azt lehetett megállapítani, hogy ebben az ügyben a vádlott őrizetét nem rendelték el, merthogy 2021. február 19. és 21. között a fegyveres rablás miatt volt őrizetben, és 21-én rendelték el a bűnügyi felügyeletét a 42.Bny.693/2021. számú ügyben”. Ezek az adatok pontosak: a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2021. február 21. napján kelt 42.Bny.693/2021/2. számú végzésével elrendelte Terhelt2 II. r. vádlott bűnügyi felügyeletét az elsőfokú bíróság tárgyalás előkészítése során hozott határozataig, de legfeljebb 2021. június 21. napjáig. A nyomozási bíró végzése szerint a II. r. vádlottat 2021. február 19. napján 12 óra 20 perckor vették őrizetbe, és ellene a BRFK VI. Kerületi Rendőrkapitányságon folyt a nyomozás fegyveresen és csoportosan elkövetett rablás büntette miatt.

[50] Ezekből az adatokból azt lehet megállapítani, hogy Terhelt2 II. r. vádlott 2021. február 19. és 21. napja között másik ügyben volt őrizetben, azonban 2021. február 21. napján jelen ügyben rendelték el az őrizetét a vele szemben az elsőfokú bíróság által kibocsátott elfogatóparancs alapján. Ezt az őrizetet az elsőfokú bíróság 2021. február 23. napján szüntette meg. Ezért ezeken a napokon jelen ügyben volt a II. r. vádlott előzetes fogvatartásban, így ezt az időtartamot, melynek beszámításával az elsőfokú bíróság adós maradt, a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztésbe be kellett számítani.

[51] A törvényszék a törvénynek megfelelően rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

[52] Mindezek alapján a bíróság neve2 mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1)

bekezdése értelmében helybenhagyta, korrigálva az I.r. vádlott lakóhelyének elírt irányítószámát, és a vádlott időközben megváltozott személyi igazolványának számát.

[53] A másodfokú eljárásban a Terhelt2 II. r vádlott kirendelt védőjének eljárásával kapcsolatosan felmerült költséget – mivel az ügyész által bejelentett fellebbezés eredményre vezetett – a II. r. vádlott viseli a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

város neve, 2023. február 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
s. k.,

dr. Raczký Katalin s. k.,

dr. Cserni János

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A bíróság neve 214.B.487/2020/123. számú ítélete a bíróság neve2 mint másodfokú bíróság 5.Bf.328/2022/8. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak vonatkozásában 2023. február 21. napján jogerőre emelkedett.

város neve, 2023. február 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke